

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. J. K., CSc.**, zast. JUDr. Stanislavem Pavelkou, advokátem, se sídlem Praha 3 – Vinohrady, Libická 1832/5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 2. 2006, č. j. 28 Cad 20/2005 - 49,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) ze dne 21. 2. 2006, č. j. 28 Cad 20/2005 - 49, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 2. 2005, č. j. X, jímž byl stěžovateli odňat plný invalidní důchod s účinností od 10. 4. 2005 s odůvodněním, že pokles jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti činí pouze 35 %, a to na základě posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Havlíčkův Brod (dále jen „OSSZ Havlíčkův Brod“) ze dne 3. 2. 2005.

V žalobě stěžovatel uvedl, že dne 9. 7. 2002 OSSZ Havlíčkův Brod rozhodla o jeho plné invaliditě. Následně mu byl žalovanou přiznán od 10. 8. 2002 plný invalidní důchod, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66%, přičemž jeho plná invalidita byla způsobena dopravní nehodou, kterou stěžovatel nezavinil. Dne 3. 2. 2005 byl jeho zdravotní stav opětovně posouzen na OSSZ v Havlíčkově Brodě, přičemž podkladem posuzování byla i lékařská

zpráva MUDr. V. P., lékaře chirurgického oddělení Nemocnice Havlíčkův Brod, která byla vyžádána OSSZ Havlíčkův Brod za účelem výše uvedeného posouzení jeho zdravotního stavu. OSSZ Havlíčkův Brod posoudila zdravotní stav stěžovatele tak, že již nesplňuje podmínky pro vyplácení plného invalidního důchodu, neboť jeho invalidita byla k datu posouzení pouze částečná. Zároveň stěžovatel na radu OSSZ Havlíčkův Brod podepsal žádost o přiznání částečného invalidního důchodu, který mu byl rozhodnutím žalované ze dne 10. 3. 2005 přiznán. Hlavní námitkou stěžovatele v žalobě bylo tvrzení, že OSSZ v Havlíčkově Brodě zhodnotila jeho zdravotní stav nesprávně zejména z hlediska ortopedického a chirurgického, následkem čehož došlo k chybnému posouzení jeho pracovní schopnosti. Stěžovatel zejména namítal, že jeho zdravotní obtíže se projevují v nezmenšené míře (pouřazová artróza levého kyčle, omezení pohybu levého lokte, zkrácení levé nohy v důsledku roztržení krčku kyčelního kloubu atd.). Posudkový závěr OSSZ Havlíčkův Brod tak nebyl v souladu s jeho skutečným zdravotním stavem. Další námitku představuje argumentace stěžovatele založená na citované lékařské zprávě MUDr. V. P., který v této zprávě vyjádřil negativní prognózu vzhledem ke zdravotnímu stavu stěžovatele. Z těchto důvodů žádal stěžovatel rozhodnutí žalované zrušit a věc jí vrátit k novému projednání.

Krajský soud o žalobě rozhodl napadeným rozsudkem ze dne 21. 2. 2006, č. j. 28 Cad 20/2005 - 49, kterým žalobu zamítl. V řízení nechal krajský soud vyhotovit jako nový důkaz lékařský posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Hradci Králové (dále jen „PK MPSV“) ze dne 9. 9. 2005. Obsah a závěr tohoto posudku krajský soud porovnával s posudkem OSSZ Havlíčkův Brod a lékařskou dokumentací obsaženou ve spise žalované. V posudku PK MPSV ze dne 9. 9. 2005 bylo konstatováno, že u stěžovatele se jedná i nadále o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav po prodělaném polytraumatu v roce 2001, kdy stále přetrvává bolest levého kyčelního kloubu s lehkým omezením jeho hybnosti, bolest levého lokte s omezením hybnosti včetně omezení hybnosti levého předloktí odborně popsáné. Lékařské zprávy, které PK MPSV v posudku hodnotila, vykazovaly však dobré zhojení ostatních zranění včetně zhojení pouřazového ochrnutí periferních nervů. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu bylo nadále pouřazové artrotické postižení kyčelního kloubu vlevo. PK MPSV zařadila toto postižení stěžovatele do kapitoly XV, oddílu H, položky 46.3, písm. a) přílohy čl. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a stanovila 40 % míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti s tím, že horní hranici procentního rozpětí zvolila při zohlednění omezení hybnosti levého loketního kloubu. PK MPSV neshledala důvody pro postup dle ustanovení § 6 odst. 4 vyhl. č. 284/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a dospěla k závěru, že k datu vydání rozhodnutí odpovídal zdravotní stav stěžovatele částečné invaliditě dle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů.

K posudku PK MPSV ze dne 9. 9. 2005 byl ještě vypracován dodatek k osvětlení pochybností, které stěžovatel krajskému soudu sdělil poté, co se seznámil s obsahem tohoto posudku. Stěžovatel namítl, že posudek je nesprávný, zmatečný a nevypovídající plně o jeho zdravotním stavu. Výhrady konkrétně směřovaly zejména k tomu, že PK MPSV chybně uvedla jméno praktické lékařky, již je stěžovatel pacientem („MUDr. P.“), z čehož dovodil podezření, že PK MPSV hodnotila spisovou dokumentaci jiného pacienta. Jako povrchní označil posouzení svých subjektivních obtíží s levou rukou, přičemž zdůraznil, že je levák. PK MPSV v dodatku k posudku ze dne 10. 1. 2006 uvedla administrativní chybu ve jménu lékařky na pravou míru a skutečnost, že vycházela z dokumentace žalobce vedené lékařkou MUDr. F. doložila jejím prohlášením. K námitce směřující k nesprávnému posouzení problémů s levou rukou PK MPSV uvedla, že objektivní vyšetření prokázalo

pouze lehce oslabenou hybnost v levém loketním kloubu bez motorického a senzitivního deficitu. Změnu v posouzení zdravotního stavu PK MPSV opřela o fakt, že došlo ke zhojení zlomenin a příznivé stabilizaci zdravotního stavu. Upozornila též na žalobcovu možnost využít při výkonu zaměstnání vysokoškolské kvalifikace.

Při hodnocení případu vyšel krajský soud z díkce ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, které zakotvuje pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 % jako jednu z podmínek pro získání nároku na plný invalidní důchod. Proto bylo pro krajský soud rozhodujícím kritériem pro hodnocení námitek stěžovatele, zda provedené důkazy prokazují, že tato podmínka byla splněna v době rozhodování žalované, tedy zda u stěžovatele v této době trval nepříznivý zdravotní stav dosahující intenzity plné invalidity. Krajský soud poukázal na to, že PK MPSV měla při tvorbě svého posudku k dispozici kompletní zdravotní zhodnocení zdravotních potíží stěžovatele a jejich vývoje. Námitky stěžovatele soud přezkoumal a dospěl k závěru, že nebyly důvodné. PK MPSV vzala při svém posuzování dostatečně v potaz lékařskou zprávu MUDr. P., která měla dle stěžovatele prokazovat trvání jeho nepříznivého zdravotního stavu v intenzitě plné invalidity. Tato lékařská zpráva jako jediná mluvila o perspektivním zhoršování obtíží stěžovatele. Dle názoru krajského soudu se jednalo o úvahu lékaře – specialisty, jakým způsobem by se mohl (s přihlédnutím k jeho zkušenostem a praxi) zdravotní stav stěžovatele v budoucnu vyvíjet. Krajský soud tuto lékařskou zprávu hodnotil v kontextu s ostatními důkazy a dospěl k závěru, že pokud všechny ostatní lékařské zprávy podávají obraz zlepšeného a stabilizovaného zdravotního stavu stěžovatele, pak námitka o případném zhoršování potíží nemůže být v této situaci stěžovateli ku prospěchu. Záměna ve jménu praktické lékařky rovněž dle krajského soudu nemůže znevěrohodnit posudek PK MPSV jako takový, navíc byla tato chyba následně objasněna. Odlišnost spočívající v rozdílnosti míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovené v posudku PK MPSV a OSSZ Havlíčkův Brod nepovažoval krajský soud za podstatný, neboť neměl žádný vliv na výsledný posudkový závěr co do charakteru invalidity. Z těchto důvodů krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

V kasační stížnosti stěžovatel brojí proti označenému rozsudku krajského soudu z následujících důvodů. Stěžovatel tvrdí, že soud ani žalovaná správně nezjistily stav věci. Krajský soud se podle jeho názoru nevypořádal se skutečným stavem věci, tedy s tím, že hodnocení zdravotního stavu je rozdílné jak u lékařky OSSZ Havlíčkův Brod, tak u posudkové komise, a výrazně odlišné ve zprávě lékaře MUDr. V. P. z Nemocnice v Havlíčkově Brodě. Zejména stěžovatel brojí proti tomu, že krajský soud na jeho návrh neustanovil soudního znalce z oboru neurologie, ortopedie a chirurgie a rozhodl na základě jednostranného tvrzení žalované bez řádného zjištění skutkové podstaty. Posudkovou komisi MPSV, jejíž posudek krajský soud nechal vyhotovit, pak nepovažuje stěžovatel za nezávislý zdravotní orgán, ale za nadřízenou složku OSSZ Havlíčkův Brod, která plný invalidní důchod zrušila. V obsazení posudkové komise dle tvrzení stěžovatele chyběl specialista na chirurgii a neurologii. Sama posudková komise dle stěžovatele konstatovala, že se jedná u stěžovatele o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav po prodělaném polytraumatu, a změnila hodnocení lékařky OSSZ Havlíčkův Brod. Tento stav je podle stěžovatele však v rozhodování soudů nepřijatelný a odporuje jeho základním právům. Jako zákonné důvody ke zrušení označeného rozsudku označil stěžovatel důvod v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) – tedy nesprávné zjištění skutkového stavu žalovanou, které nemá oporu ve spisech. Bez označení příslušného ustanovení s. ř. s. však uvedl, že spatřuje pochybení rovněž na straně soudu, neboť zjistil nesprávně skutkový stav věci a dle toho také v rozporu s právními předpisy rozhodl. Z těchto

důvodů požaduje stěžovatel zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení krajskému soudu.

Žalovaná se ke kasační stížnosti věcně nevyjádřila, pouze konstatovala, že souhlasí s rozsudkem krajského soudu.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvodem, který stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Stěžovatel kasační stížnost opřel o důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když namítal nesprávné zjištění skutkového stavu žalovanou i krajským soudem.

Pojištěnec má nárok na plný invalidní důchod podle ustanovení § 38 a § 39 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, jestliže se stal plně invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku plné invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle ustanovení § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle ustanovení § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo se stal plně invalidním následkem pracovního úrazu. Pojištěnec je plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %, nebo je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. V případě stěžovatele se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav způsobený úrazem. Jelikož nepříznivý zdravotní stav stěžovatele nespadá do kategorie postižení omezujících schopnost výkonu soustavné výdělečné činnosti za mimořádných podmínek (vypočtených v příloze č. 3 vyhl. č. 284/1995 Sb.), je pro trvání podmínky plné invalidity nutné, aby u stěžovatele byl nadále shledán pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %.

Posuzování zdravotního stavu žadatelů o invalidní důchod pro účely posouzení jejich nároku provádí na základě ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, okresní správa sociálního zabezpečení. V přezkumném soudním řízení pak posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů, jakož i skutečnosti rozhodné pro přiznání, odnětí, eventuálně změnu důchodu, posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (ustanovení § 4 odst. 2 téhož zákona). Uvedené komise jsou přitom ze zákona povolány k celkovému posouzení zdravotního stavu, dochované pracovní schopnosti či poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Argument stěžovatele, že PK MPSV je nadřízeným orgánem posudkového lékaře OSSZ Havlíčkův Brod, což má dle jeho názoru její posudek činit nevěrohodným, nemůže obstát, neboť PK MPSV je k přezkoumávání zdravotního stavu žadatelů o invalidní důchod pro účely řízení před soudem ze zákona povinna. Mezi PK MPSV a posudkovým lékařem

OSSZ Havlíčkův Brod navíc neexistuje přímý vztah nadřízenosti a podřízenosti, neboť posudkoví lékaři okresních správ sociálního zabezpečení jsou integrální součástí těchto správních orgánů, jejichž nadřízeným orgánem je Česká správa sociálního zabezpečení. Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále jen „MPSV“) jsou naproti tomu integrální součástí tohoto ministerstva detašovanými do jednotlivých pracovišť na území státu. Vztah posudkových komisí MPSV a posudkových lékařů okresních správ sociálního zabezpečení tedy nemá charakter vztahu subordinačního.

Ze správního spisu žalované zjistil Nejvyšší správní soud následující relevantní skutečnosti. Rozhodnutím OSSZ Havlíčkův Brod ze dne 9. 7. 2002 byl stěžovatel uznán plně invalidní, přičemž jeho pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven lékařským posouzením na 70 %. Ze záznamu o jednání je zřejmé, že OSSZ Havlíčkův Brod vzala při posuzování v úvahu zejména skutečnost, že následky polytraumatu byly v té době závažného charakteru a vyžadovaly dlouhodobou rehabilitaci a další operativní řešení. V návaznosti na to mu žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 1. 2003 přiznala plný invalidní důchod ve výši 8162,- Kč. Ze záznamu o jednání OSSZ Havlíčkův Brod ze dne 3. 2. 2005 je zřejmé, že stěžovatel byl pozván na kontrolu zdravotního stavu za účelem zjištění trvání plné invalidity. Posudkové zhodnocení z této kontroly obsahuje jednoznačné konstatování, že zdravotní stav stěžovatele se zlepšil, stěžovatel je subjektivně bez potíží, přestože trvá pouřazová artróza v kyčelním kloubu a omezení hybnosti levého loketního kloubu. Z toho důvodu byl pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele přehodnocen na 35 %. Na základě tohoto posouzení byl stěžovatel shledán pouze částečně invalidním. V návaznosti na to mu byl rozhodnutím žalované ze dne 17. 2. 2005 plný invalidní důchod odňat.

Ze spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že lékařský nález MUDr. V. P. ze dne 15. 12. 2004, chirurga z Nemocnice v Havlíčkově Brodě, který byl použit jako podkladová zpráva při posudkové kontrole zdravotního stavu stěžovatele na OSSZ Havlíčkův Brod dne 3. 2. 2005 i před PK MPSV dne 9. 9. 2005, výslovně k subjektivním potížím stěžovatele uvádí: *„Subj. od minulých vyšetření bez podstatných změn, tedy zejména ho obtěžují bolesti v levém kyčli při sezení déle než 30 min na tužším podkladu, kyčel bolí i při chůzi trvajících déle než 10 min, omezení pohybů též stejné – jak co se týká kyčle, tak i lokte...“* Objektivní stránku zdravotního stavu stěžovatele hodnotí zpráva takto: *„...hybnost v l. lokti – flexe něco přes 90 st., extenze téměř plná, pronace – supinace 0. Hybnost v l. kyčli – extenze prakticky normální, flexe málo přes 90 st. ...“* V závěru tato lékařská zpráva uvádí: *„...při dnešním vyšetření neshledávám podstatného vývoje pouřazových změn, dále však lze předpokládat pouze zhoršování zejména pouřazové arthrosy levého kyčle, levého lokte, popřípadě i pravého kolena.“* PK MPSV vydala na žádost krajského soudu dne 9. 9. 2005 posudek ve věci zdravotního stavu stěžovatele. PK MPSV při přezkumném hodnocení zdravotního stavu stěžovatele vyšla ze základního faktu, že rozhodujícím zdravotním postižením stěžovatele je polytrauma vzniklé následkem autonehody. Stěžovatel absolvoval adekvátní léčbu včetně rehabilitace. PK MPSV zrekapitulovala všechny lékařské zprávy a nálezy, které měla k dispozici. Z této rekapitulace vyplývá, že dle výsledků neurologického vyšetření došlo k úpravám zdravotního stavu, dle výsledků chirurgického vyšetření (nález MUDr. P. ze dne 15. 12. 2004 a 6. 9. 2005) však významnějším úpravám stavu levého kyčelního kloubu nedošlo, přičemž subjektivní potíže stěžovatele přetrvávají. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu PK MPSV Hradec Králové považuje pouřazové artrotické postižení levého kyčelního kloubu. PK MPSV přešetřila zdravotní stav stěžovatele při jednání odborným lékařem ortopedem a neurologem. V posudkovém závěru PK MPSV konstatovala, že u stěžovatele *„dominuje bolest levého kyčelního kloubu s lehkým*

omezením hybnosti kloubu, levého lokte s omezením jeho hybnosti, omezením hybnosti levého předloktí do pronace a supinace. Ostatní zranění dobře zhojena. Poúrazové ochrnutí periferních nervů zhojeno, dle neurologického vyšetření bez motorického i senzitivního deficitu.“ Procentní míru poklesu schopnosti soustavné výtěžné činnosti stanovila PK MPSV podle kapitoly XV, oddílu H, položky 46.3, písm. a) příl. č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí na 40 %.

Ze spisu krajského soudu dále vyplynulo, že stěžovatel vznesl podáním ze dne 26. 10. 2005 pochybnosti o hodnověrnosti citovaného posudku, zejména tvrdil, že jej považuje za nesprávný, zmatečný a nevypovídající plně o jeho zdravotním stavu. Konkrétně namítal, že PK MPSV se nezabývala hybností jeho levého loktu a nulovou rotací zápěstí se zřetelem na to, že stěžovatel je levák. Dále vyjádřil podezření, že PK MPSV si vyžádala zdravotní dokumentaci jiné osoby.

Krajský soud dne 22. 11. 2005 požádal PK MPSV o vyhotovení dodatku k posudku, v němž specifikoval námitky stěžovatele vůči posudku prvotnímu, a zejména apeloval na PK MPSV, aby se blíže vyjádřila ke zdůvodnění změny posouzení zdravotního stavu stěžovatele tak, aby *„odněti dávky bylo srozumitelné a přesvědčivě odůvodněné i pro medicínské laika.“* V dodatku k posudku ze dne 10. 1. 2006 PK MPSV uvedla, že záměna jména praktické lékařky vznikla administrativní chybou, což je ve spise doloženo potvrzením MUDr. Z. F. Dále uvedla, že postižení loketního kloubu je posudkově nevýznamné, protože se nejedná o funkčně významné postižení loketního kloubu. Pokles procentní míry schopnosti soustavné výtěžné činnosti pro toto zdravotní postižení lze hodnotit nejvýše 25%, a to i při hodnocení dominantní končetiny. PK MPSV jednoznačně konstatovala, že zdravotní stav stěžovatele se stabilizuje, a plně tak podpořila závěry OSSZ Havlíčkův Brod ze dne 3. 2. 2005. Při jednání nařízeném krajským soudem dne 21. 2. 2006 byl stěžovatel s dodatkem k posudku PK MPSV ze dne 10. 1. 2006 seznámen.

Nejvyšší správní soud již ve své předchozí judikatuře opakovaně zdůraznil (viz např. rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č.j. 3 Ads 3/2004 - 89, rozsudek ze dne 15. 9. 2004, č. j. 3 Ads 7/2004 - 70, www.nssoud.cz), že ve věcech týkajících se posouzení invalidity posudkovými komisemi Ministerstva práce a sociálních věcí soud není povinen provádět další důkazy, je-li z posudku PK MPSV zřejmý zdravotní stav a jeho ohodnocení vzhledem k podmínkám invalidity. Případné další důkazy (přibrání znalce z oboru medicíny) jsou zapotřebí pouze tehdy, nesplňuje-li posudek požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti. Nevzbuzuje-li obsah podaného posudku pochybnosti o své úplnosti a správnosti, není odůvodněn požadavek účastníka řízení na doplnění dokazování ustanovením znalce z oboru zdravotnictví (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, dále rozsudek ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50, viz www.nssoud.cz). Splňuje-li tedy posudek kritéria úplnosti, správnosti a přesvědčivosti a nevzbuzuje-li pochybnosti o správném zhodnocení zdravotního stavu posuzovaného, lze tento de facto povinný důkaz považovat za důkaz stěžejní a dostačující k prokázání skutkového stavu – tedy zdravotního stavu žadatele o invalidní důchod.

V rámci těchto kritérií zhodnotil Nejvyšší správní soud námitky stěžovatele obsažené v kasační stížnosti. Námitka stěžovatele, že posudek OSSZ v Havlíčkově Brodě ze dne 3. 2. 2005 neodpovídá podkladovým lékařským zprávám obsaženým ve zdravotnické dokumentaci stěžovatele, není oprávněná. Pro zjištění skutkového stavu za účelem rozhodnutí o nároku stěžovatele na invalidní důchod standardně postačuje posudek lékaře okresní správy sociálního zabezpečení, v jehož hodnocení jsou shrnuty i výsledky předchozích lékařských

vyšetření. Posudek OSSZ Havlíčkův Brod ze dne 3. 2. 2005 vycházel z těchto podkladů a představoval dle názoru Nejvyššího správního soudu pro žalovanou naprosto dostačující důkazní materiál pro hodnocení intenzity nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele vzhledem ke zjištění splnění podmínek nároku na plný invalidní důchod.

Obdobná námitka stěžovatele týkající se postupu krajského soudu při hodnocení skutkového stavu a tvrzeného rozporu posudku PK MPSV ze dne 9. 9. 2005 doplněného o dodatek ze dne 10. 1. 2006 rovněž není důvodná. Nejvyšší správní soud považuje za nutné zdůraznit, že poměrně vysoké ohodnocení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v prvotním posudku OSSZ Havlíčkův Brod, jímž byl stěžovatel uznán plně invalidním, bylo způsobeno mj. i tím, že stěžovatel v té době stál před několika operativními zákroky, což posudková lékařka OSSZ Havlíčkův Brod v tomto posudku výslovně zohlednila. U posudku ze dne 3. 2. 2005 však byla situace jiná, stav stěžovatele byl již pooperační a stabilizovaný, což se v posudkovém závěru samozřejmě významně odrazilo. Tuto skutečnost reflektuje i posudek PK MPSV ze dne 9. 9. 2005, přičemž zahrnuje do hodnocení lékařskou zprávu MUDr. V. P., již argumentuje stěžovatel. Sám závěr této lékařské zprávy, na nějž se stěžovatel odvolává, má však dle názoru Nejvyššího správního soudu skutečně spíše charakter lékařské prognózy, než zhodnocení zdravotního stavu k datu posouzení. Nejvyšší správní soud se v této otázce plně ztotožňuje s názorem krajského soudu, že v případě zhoršení zdravotního stavu v souladu s nepříznivou prognózou se může stěžovatel domáhat novou žádostí o opětovné posouzení podmínek nároku na invalidní důchod v novém řízení před žalovanou. Navíc lékařská zpráva MUDr. V. P. ve své části popisující subjektivní potíže stěžovatele a objektivní vyšetření jejich příčin v žádném případě nerozporuje závěr, k němuž dospěla PK MPSV, naopak potvrzuje skutečnost, že potíže s levou kyčlí u stěžovatele přetrvávají, zatímco neurologické následky polytraumatu jsou víceméně zhojeny. Subjektivní potíže stěžovatele reflektuje jak lékařská zpráva MUDr. V. P., tak i posudek PK MPSV. Prognostický charakter zprávy MUDr. V. P. pak, jak již bylo výše řečeno, nezakládá rozpor s posudkem PK MPSV, neboť objektivní zjištění ostatních lékařských vyšetření aktuální relevanci této prognózy nepotvrdily, jakož ji nepotvrdilo ani přezkumné vyšetření samotné PK MPSV. Posudek PK MPSV v kontextu se svým dodatkem ze dne 10. 1. 2006 tedy dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu splňuje kritéria přesvědčivosti, objektivity a úplnosti, a není v zásadním rozporu s ostatními důkazy.

V tomto kontextu je nutno hodnotit i námitku stěžovatele, že krajský soud nepřipustil na jeho návrh důkaz dalším znaleckým posudkem z oboru neurologie, ortopedie a chirurgie. Jak bylo uvedeno výše, považuje Nejvyšší správní soud v tomto případě posudek PK MPSV ze dne 9. 9. 2005 spolu s dodatkem ze dne 10. 1. 2006 za dostačující důkaz pro zhodnocení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, neboť splňuje všechna uvedená kritéria, aby mohl být považován za důkaz stěžejní. Krajský soud je v souladu s ustanovením § 52 odst. 1 s. ř. s. oprávněn rozhodovat o tom, který z navržených důkazů provede. Nebylo tedy povinností soudu provést důkaz znaleckým posudkem, který stěžovatel navrhl. Způsob hodnocení důkazů soudem v řízení o žalobě proti rozhodnutí je speciálně upraveno ustanovením § 77 odst. 2 s. ř. s., které uvádí, že v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. V tomto případě krajský soud při svém rozhodování evidentně dostal podmínkám těchto ustanovení, neboť hodnotil posudek PK MPSV jednotlivě i v souhrnu s důkazy provedenými ve správním řízení, tedy jak s posudkem OSSZ Havlíčkův Brod ze dne 3. 2. 2005, tak i s lékařskými zprávami

obsaženými ve spise. Nejasnosti, které krajský soud měl po obdržení námitek stěžovatele vůči posudku PK MPSV ze dne 9. 9. 2005, řešil žádostí o vyhotovení dodatku k tomuto posudku, v níž precizně definoval, k čemu se má PK MPSV blíže vyjádřit. Z této žádosti také zjevně vyplývá apel krajského soudu na dostatečné odůvodnění „*přesvědčivé i pro medicínského laika*“, z čehož plyne zjevná snaha odůvodnit rozsudek co nejpřesvědčivěji a vyvrátit veškeré pochybnosti o objektivním hodnocení zdravotního stavu stěžovatele. Stěžovatel byl následně s tímto dodatkem při jednání soudu seznámen. Nejvyšší správní soud je přesvědčen o tom, že dodatek k posudku PK MPSV ze dne 10. 1. 2006 pak námitky stěžovatele vůči prvotnímu posudku PK MPSV naprosto přesvědčivě vyvrátil, přičemž bylo uvedeno na pravou míru i posudkové zhodnocení stěžovatelem namítaného postižené levého loketního kloubu a jeho význam pro posudkový závěr o míře poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Krajský soud tak neměl o vypovídací hodnotě posudku PK MPSV již žádné důvodné pochybnosti a považoval jej za důkaz stěžejní. Nebylo proto pochybením krajského soudu při objasňování skutkového stavu věci, pokud krajský soud nepřipustil důkaz znaleckým posudkem z oboru neurologie, ortopedie a chirurgie, a nejednalo se tak o jinou vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci a způsobovat jeho nepřezkoumatelnost dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), neboť ani žalovaná, ani krajský soud se nedopustily pochybení, které stěžovatel v kasační stížnosti namítal.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly, žalovanému správnímu orgánu právo na náhradu nákladů řízení ze zákona nenáleží.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu